

de vigtigste af Landbrugets Udførselsartikler var gaaet ned til $\frac{1}{3}$ af Produktionsprisen. Hvis det ærede Medlem Hr. Pinstrup vil slaa op i Folketingstidende for 1921—22 Sp. 849, vil han se, at der staar netop dette Udtryk „ned til en Trediedel af Produktionsprisen“. Efter at det ærede Medlem har sagt det, siger den højtærede Minister, at saa er det ganske naturligt, at Husmændene ikke længere skal nøjes med at betale 646 Kr. 80 Ø. i Rente, men give 745 Kr., og efter at vi i Aar er kommet endnu længere ned, siger den højtærede Minister, at de skal give 882 Kr. i Rente og Afdrag. Vi kunde ikke faa nogen bedre Agitator for vore Jordlove end Ministeren selv, og derfor synes jeg, der i Dag skal lyde en varm Tak til ham fra vor Side.

Der er saa et andet Forhold, jeg gerne vil omtale. Da jeg i Fjor gjorde gældende, at den Salgspris, der var givet for Statshusmandsbrugene for Jordens Vedkommende, laa omkring det dobbelte af Jordværdien, bestred den højtærede Minister dette. Vi forlangte den Gang i Udvalget Oplysninger, ikke alene om Jordloven af 1921, men ogsaa om Jordlovene fra 1909 indtil Dato. Den højtærede Minister har i et Cirkulære af 5. September spurgt Amtskommissionerne om, hvorledes det gik med Jordlovene af 1921. Disse Besvarelser skulde komme ind til det statistiske Departement den 15. Oktober; jeg haaber de er kommet, og jeg haaber, at den højtærede Minister under Finanslovbehandlingen vil fremlægge disse Resultater for Rigsdagen. Jeg staar her med nogle af Resultaterne. De omfatter 88 Husmandsbrug, og de viser, at det, vi sagde i Fjor, passer til Punkt og Prikke. I næsten alle de Tilfælde, hvor Udstykningsforeningerne har Haand i Hanke dermed, viser det sig, at Prisen er en lille Smule mindre, men alligevel er der en saa væsentlig Forskel mellem Jordværdien og Salgsprisen, at den højtærede Minister vil komme til at staa overmaade vanskeligt, hvis han for Fremtiden gaar mod vore Jordlovsforslag.

I Finanslovsforslaget staar der en Bevilling under Hedeselskabet paa halvandet Hundrede Tusinde Kroner til Plantningsagen. Jeg vil gerne spørge den højtærede Minister, hvordan det kan være, at denne Bevilling staar der. I Hedekommissionen blev der stillet Forslag om, at denne Bevilling skulde opføres som en særskilt Be-

villing under Landbrugsministeriet og ikke længere staa under Hedeselskabets Bevilling. Man stillede endvidere Forslag om, at den skulde forhøjes, at det skulde være en anslaaet Bevilling. Naar man gjorde det, var det, fordi man indenfor Hedekommissionen mente, at denne Bevilling havde en saa stor Betydning, at man ikke der maatte spare. Sparsommelighed er godt, og det er heller ikke uden Grund, at det Gang efter Gang er blevet fremhævet baade fra Regeringens og andres Side, at der skal spares, men man maatte passe paa, at det sker paa de rigtige Steder, og ikke gøre som i gamle Dage, da man sparede paa Skillingen, men lod Daleren ryge. Her er der et af de faa Steder, hvor jeg mener, at man ikke maa udvise karrig Sparsommelighed. Netop denne Sag har saa stor Betydning for vort Land, ikke alene for Landbruget, men for hele vort Land, at man godt kan yde den af Hedekommissionen forlangte Bevilling. Ikke mindst efter de Storme, der i denne Sommer er faaret ind over vort Land og har kostet vort Landbrug mange Millioner Kroner, er det vistnok gaaet op for adskillige, hvilken Betydning Plantningssagen har.

Der er endnu en anden Ting, som jeg gerne vilde fremføre i denne Forbindelse. Det er et Forhold, som jeg synes, at den højtærede Landbrugsminister skulde have sin Opmærksomhed henvendt paa og muligvis give den Mand, der har givet Anledning dertil, en lille Røffel. Da Hedekommissionen var færdig, afgav vi en ganske kort Beretning. Den blev kun ganske kort, netop af Sparsommelighedshensyn. Det blev fra Formandens Side saavel som fra andre ærede Medlemmers Side i Kommissionen gjort gældende, at vi var langt bedre tjente med en saadan lille Beretning, den vilde snarere blive læst, og Staten var saadan stillet, at vi skulde spare paa alle Omraader; vi fra vor Side bøjede os for dette, uagtet vi selvfølgelig havde ikke faa principielle Krav, som vi gerne vilde have fremført i denne Beretning. Derfor synes det en lille Smule malplaceret, naar man kort Tid efter ser, at et enkelt Medlem af Kommissionen, en Embedsmand indenfor Landbrugsministeriet, lader trykke en særskilt Beretning, der er omtrent lige saa omfattende som den, den samlede Kommission havde afgivet. Den senere saa berømte Kontorchef H. C. Larsen var Medlem af Kommissionen og havde just ikke altid haft Held med sig. Han var dygtig til at udarbejde Forslag, og man var altid sikker paa, at naar han